

ningerne ved Grundafstaaelser, hvor der er Tale om at afstaa Grunde til Statsbanerne, er jo en Selvfølge; men for de private Baner er Forholdet meget blandet og forskelligt, idet enkelte private Baner have faaet Grundene fuldstændig afstaaede paa Statskassens Bekostning; andre have selv betalt Halvdelen af Ekspropriationen, medens den anden Halvdel er udredet af det offentlige, og endelig maa nu i Henhold til Loven af 1894. Jærnbaneselskaberne betale den hele Ekspropriation. Der kunde altsaa maaske være Tvivl om, hvem der skulde betale for en saadan Udvidelse. Det forekommer Udvalget, der derom er enigt, at alle den Slags Udvidelser maa bekostes af vedkommende Jærnbaneselskab; ganske bortset fra, hvorledes den oprindelige Ekspropriation til selve Banen er kommen i Stand. Derigennem har man jo ogsaa yderligere Garanti for, at det paagældende Jærnbaneselskab ikke vil komme med umotiverede eller for vidtgaende Forlangender.

Lovforslaget gaar i § 1 ud paa at udtale, at Hensigten med det var at give det paagældende Jærnbaneselskab Adgang til Ekspropriation til mindre Udvidelser eller Forandringer af den paagældende Bane. Udvalget tror ikke, at det dermed har været Meningen med Lovforslaget at indskrænke utilbørlig de private Baners Adgang til at faa den absolut nødvendige Grund til Udvidelser og Forandringer af Banen. Dette fremgaar ogsaa af de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget er ledsaget; men Udvalget har ment, at det for alle vedkommende var det naturligste og rigtigste, at man her opregnede i alt Fald de væsentligste af de Forandringer og Udvidelser, som der kunde være Tale om at ekspropriere til, og at man saa føjede til, at hvis der ønskes andre mindre Udvidelser, da giver Lovforslaget ogsaa Ret dertil. Derpaa gaar det første Ændringsforslag ud, idet man foreslaar dette Udtryk: „Til saadanne mindre Udvidelser af og Forandringer ved“ ombyttet med følgende: „Anlæg af ny eller Udvidelse af bestaaende Stationspladser og Stoppesteder, Udvidelse af Stationsbygninger og Stationsveje, Anlæg og Vogterhuse, Signaler, Undvig- og Læssespor, Anlæg til Forebyggelse af Snelæg og andre mindre Udvidelser og Forandringer ved“. Det vil vistnok erkendes, at alle disse Forandringer, disse Udvidelser og Forbedringer, som her nævnes, kunne være ikke blot meget ønskelige, men ligefrem nødvendige for, at den paagældende Jærnbane kan imødekomme de

Krav, som en voksende Trafik maatte stille til den. — Ændringsforslaget under Nr. 2 er kun en Redaktionsændring, som jeg ikke skal opholde mig videre ved. — Ændringsforslaget under Nr. 3 har jeg allerede berørt, idet jeg har sagt, at vi mene her utrykkelig at burde udtale, at alle Erstatninger og Udgifter ved Gennemførelsen af Bestemmelserne i Loven afholdes af de paagældende Jærnbaneselskaber.

I Loven af 12te April 1889 var der to Paragraffer, som den høje Regering ikke fandt sig foranlediget til at optage i Lovforslaget, og de angik de tilgrænsende Lodsejeres Erstatningskrav i Anledning af Opførelse af Sneskærme langs Banelinjen. Naar de private Baner, saa vidt det er gør ligt, ved dette Lovforslag i Henseende til Afstaaelse af Grunde stilles lige saa gunstigt eller i det væsentlige lige saa gunstigt, som Statsbanerne ere stillede, da forekommer det Udvalget allerede af den Grund at være naturligt og rimeligt, hvis man langs Banen opretter Sneskærme, at der da maa tilkomme de paagældende Lodsejere en Erstatning for den Skade, som saadanne Sneskærme kunne foranledige paa de tilgrænsende Jorder. I de aller fleste Tilfælde vil det jo være saaledes, at der ved Afstaaelsen af Grunden rimeligvis har fundet en Ordning Sted med den paagældende Lodsejer ogsaa med Hensyn til eventuelle Erstatningskrav. Hvis dette ikke er Tilfældet, og der allerede nu langs med private Jærnbaner er oprettet Sneskærme, uden at saadan Overenskomst foreligger, idet det jo har kunnet tænkes, at Banen har kunnet benytte sin egen Grund til at opføre Sneskærme paa, forekommer det Udvalget at være en naturlig Ret for den tilgrænsende Lodsejer, at han maa kunne forlange en Erstatning for den Skade, som en saadan Sneskærm i mange Tilfælde medfører paa de tilgrænsende Jorder. Bestemmelsen herom i Loven af 12te April 1889 har Udvalget derfor, med de nødvendige mindre Rettelser, tilladt sig at give Udtryk i Ændringsforslaget under Nr. 4.

Jeg tror, at jeg paa nærværende Trin af Forhandlingen kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, og idet jeg haaber, at den højtagede Minister ikke vil have noget imod de af Udvalget enstemmig foreslaaede Ændringer, anbefaler jeg dem til det høje Tings Godkendelse.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Det Ændringsforslag, det ærede Udvalg under Nr. 1 har stillet til Lovforslagets § 1, gaar